

Ortega abandona el FMLN

Daniel Ortega es modera.

Els cinc presidents centrals americans, reunits la setmana passada a la cimera de Costa Rica, decidiren exigir la desmobilització de la *contra* que actua a Nicaragua i la guerrilla del Front Farabundo Martí d'Alliberament Nacional (FMLN) d'El Salvador. El document final, ha sorprès els diplomàtics de la zona. El president de Nicaragua, Daniel Ortega, negà que hagués abandonat el FMLN però tots els indicis apunten que el pragmatisme s'ha imposat a Managua, quan només falten dos mesos per a les eleccions generals. Sorpren, també, que el text recolzi el president d'El Salvador, Alfredo Cristiani, que el propi Ortega titllà d'assassí fa unes setmanes, quan foren morts els sis jesuïtes de la Universitat Centre-americana José Siméon Cañas. L'única victòria de la diplomàcia de Nicaragua fou encarregar les desmobilitzacions a les Nacions Unides, una forma hà-

bil de pressionar sobre Hondures i els Estats Units, reacis a abandonar els aliats de la *contra* abans de les eleccions.

La majoria dels analistes coincideixen a pensar que les pressions soviètiques han estat decisives en aquest canvi d'Ortega envers el FMLN. Inclús es parla d'una reunió a l'ambaixada cubana a Managua, a la qual assistiren diversos comandants sandinistes i un emissari del president Gorbtxov. Sembla que els soviètics demanaren explicacions al representant de Fidel Castro i els sandinistes per haver impulsat el FMLN a desencadenar l'ofensiva de San Salvador, tan sols unes setmanes abans de la prevista cimera de Malta. Davant les costes malteses, el president Bush va dir a Gorbtxov que els cubans l'estaven enredant, en unes paraules que van ser compreses per tothom.

Antoni Castel

Moscou, alerta roja

Entre el 9 i el 12 de desembre l'alerta roja es va encendre a Moscou diverses vegades. Per primera vegada en cinc anys de *perestroika* el president Mikhail Gorbtxov va plantejar davant del Comitè Central la possibilitat de dimitir. Aquella sessió de l'anomenat parlament del Partit va ser l'escaenari d'una de les més agressives ofensives dels conservadors, emparats amb el descontentament popular pel fracàs de la reforma econòmica.

I mentre Gorbtxov, aquell dissabte dia 9 de desembre, amenaçava d'anar-se'n si no li donaven un vot de confiança, l'oposició parlamentària —el Grup Interregional de Diputats— feia una conferència plenària, previa a l'obertura del Congrés dels Diputats convocada per al dimarts 12. Finalment, van intervenir tres dels cinc portaveus del grup parlamentari —el científic Andreu Sakhàrov, l'historiador Iuri Afanàssiev i l'economista Gravril Popov— per mantenir la unitat del grup. Tots tres portaveus havien firmat pel seu compte, una setmana abans, una convocatòria de vaga general de dues hores per al dilluns dia 11. L'objectiu d'aquesta protesta simbòlica era pressionar perquè el Congrés dels Diputats assumís, l'endemà, un debat sobre la supressió de l'article 6 de la Constitució que estableix el monopoli polític del Partit Comunista. També exigien que es discutissin qüestions tan polèmiques com la propietat de la

terra i de les empreses.

Diumenge dia 10, després de moltes discussions, es va aconseguir una solució de compromís: el Grup Interregional feia seves les reivindicacions de la vaga però no la vaga mateixa: es donava llibertat als parlamentaris per a seguir-la o no. Va transcendir que alguns diputats com Iuri Txernitxenko, pròxim al president Gorbtxov, va ser pressionat pel Politburo. Tampoc va passar per alt el fet que, poc abans de la cloenda de la conferència del grup parlamentari, una delegació del Comitè Central anés a la sala de reunions per a dialogar: el resultat van ser moments de molta tensió i l'expulsió de la sala dels mitjans de comunicació que fins aquell moment no havien tingut cap problema per a entrar-hi o sortir-ne. La vaga general de l'endemà va fracassar estrepitosament i el dia 12 el Congrés va rebutjar discutir l'article 6.

Aquest encadenament de fets fa pensar que l'oposició radical —vinculada d'alguna manera a Gorbtxov— està perdent la capacitat de convocatòria i mobilització i que, mentrestant, l'apatia i el descontentament són capitalitzats pels sectors més reaccionaris del Partit. D'altra banda, l'efecte que el recent traspass d'Andrei Sakhàrov tindrà a la branca liberal del Partit Comunista Soviètic és desconegut. De moment, allò que és evident és que la seua mort és un entrebanc per als defensors de la política de la *perestroika*.

Llibert Ferri